

EEN MIRAKEL

(MIRACLE)

Tragikomisch mirakelspel in twee bedrijven

door

REZA DE WET

vertaling

Theo Hoogsteder

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EEN MIRAKEL - MIRACLE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **REZA DE WET** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2000 Reza de Wet

Copyright: © 2000 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Dante du Pré - Een flamboyante (markante) man, theatraal excentriek, vijfenzestig jaar oud. Hij heeft een miezerig snorretje en dun, onnatuurlijk zwart haar, met een scheiding in het midden. Opgemaakt gezicht met ringen aan zijn vingers. Aan het begin van het stuk is hij gekleed in een stoffige zwarte broek, een hemd dat ooit wit is geweest, met daarin een zwarte sjaal en een zwarte wollen cape, gevoerd met gesleten rood satijn. Zijn vilthoed met brede randen draagt hij met zwier. Hij spreekt op een overdreven theatrale manier.

Salomé - Een precieuse vrouw, zestig jaar oud. Zwaar opgemaakt en zij gedraagt zich alsof ze nog een jong meisje is. Aan het begin van het stuk draagt ze een roze wollen jurk met een soort tulband om haar hoofd gedraaid, een soort poncho en afgetrapte schoenen met strikken.

Abel - Een enthousiaste, bereidwillige jonge man. Ongeveer achtentwintig jaar oud. Aan het begin van het stuk is hij gekleed in een dikke trui met een bruine corduroy broek

Lenie - Een breekbaar jong meisje met lang haar. Aan het begin gekleed in een vuile , verschoten wollen jurk, waarover een dik vest. Eenvoudige platte schoenen.

Antoine - Een kribbige, nerveuze man van ongeveer veertig jaar. Hij is lang, dun en een beetje kalend. Draagt bij het begin een broek, een gekreukeld hemd met sjaal, een groen corduroy jasje en een bontmuts.

Anna - Een forse, struise vrouw. Praat hard en doordringend, heeft een bleek gezicht en het haar in een knot. Haar kleding wisselt zoals telkens in de tekst wordt aangegeven.

DECOR:

Een oude buiten gebruik gestelde rooms-katholieke kerk in een kleine stad op het 'platteland' van de Oranje Vrijstaat in Zuid-Afrika. De belichting suggereert hoge gebrandschilderde ramen door middel van de lichtpatronen en kleurschakeringen, die door hen beneden worden veroorzaakt. Het kleinere achterste deel van het toneel gaat met een paar treden over in het grote voorste, lager gelegen gedeelte. Het hogere deel vormt een natuurlijk "tweede toneel" en wordt als zodanig ook tijdens de voorstelling gebruikt. Hierop staan een altaar, een paar oude bidbanken, gewone banken en een paar lange tafels. Op het voorste lagere gedeelte ligt een stapel gehavende vouwstoelen. Alles is bedekt met een laag stof. Graspollen groeien in de scheuren van de vloer. Een zware dubbele deur verbindt de kerk met de buitenwereld. en ziet de kerk diagonaalsgewijs: achter links het "tweede toneel" en de dubbele deur vooraan rechts. Rond het "tweede toneel" loopt een houten raamwerk, gevormd door een pilaar op elke hoek, verbonden door zware dwarsbalken.

TIJD:

De derde week van augustus, 1936, gedurende de grote economische crisis. (*N.B. op het zuidelijk halfrond is augustus een wintermaand*)

Eerste bedrijf: Eind van de ochtend.

Tweede bedrijf: Vroeg in de middag.

In de Nederlandse vertaling zijn de geciteerde teksten uit de Elckerlijc gebaseerd op de tekst van van Den Spieghel der Salichheit van Elckerlijc, zoals te vinden in de uitgave verzorgd door R.Vos, Groningen 1967. (*Wolters Noordhoff*)

EERSTE BEDRIJF

- (stemmen klinken van buiten de kerk. Een deurhelpt vliegt open)*
SALOMÉ: *(komt binnen, kijkt in het rond)* Precies wat ik dacht! Een zwijnenstal! *(gaat weer weg. De deur blijft open staan, de stemmen worden duidelijker)*
- ANTOINE:** *(achter)* Had ik jullie al gezegd!
- SALOMÉ:** *(achter, krijsend)* Wat kun je anders verwachten!
- DU PRÉ:** *(achter, bulderend)* Hou op met dat gejammer! *(Abel en Antoine worden zichtbaar, zij proberen een grote hutkoffer vol met toneelkleding naar binnen te dragen)*
- ABEL:** Nee, wacht. Draai hem om. *(men hoort de fluit van een stoomtrein)*
- DU PRÉ:** *(achter)* Doe niet zo belachelijk. Doe die andere deur open! *(Iemand geeft de andere deurhelpt een flinke schop, die daardoor opengaat en Antoine en Abel met de mand naar binnen kunnen)*
- ANTOINE:** Mijn God, wat is dat ding zwaar! *(hij wil zijn kant op de grond zetten)*
- SALOMÉ:** *(verschijnt in de deuropening met een grote bundel en een oude metalen koffer)* Dat kun je hier niet neerzetten, pal voor de deur! Zet hem maar daar, in het midden. Wat een “geweldige” stad! Het enige wat je ziet lopen zijn schapen! *(kijkt naar boven)* Die ramen zijn kapot! *(Du Pré komt op met een kledingkist, laat hem op de grond zakken en kijkt rond. Abel gaat weer naar buiten)*
- ANTOINE:** Hier vriezen we dood. Het lijkt wel een mausoleum! *(geluid van een stoomtrein die het station uitrijdt)*
- SALOMÉ:** De laatste keer konden we tenminste nog de aula van de school huren. En nou dit! *(Lenie komt binnen, daarachter Abel. Zij draagt ook een grote bundel, terwijl Abel haar twee zware koffers draagt)*
- ANTOINE:** Voor haar wordt alles gedaan. De rest van ons moet maar zien hoe we het redden. Moet je mijn blaren zien!
- DU PRÉ:** *(streng)* Schiet op, wij moeten een hoop doen! Open maken en uitpakken!
- ANTOINE:** We zijn doodmoe! *(Lenie zakt op een stoel)*
- ABEL:** Alsjeblieft, kunnen we niet eerst even wat uitrusten?
- DU PRÉ:** Uitrusten? Waarom in hemelsnaam? Je hebt de hele nacht in de trein liggen snurken!
- ANTOINE:** Alsof er iemand in die armzalige rijtuigen een oog dicht doet. *(geluid van de uit de stad weggrijdende stoomtrein)*
- SALOMÉ:** *(in het rond kijkend)* Overal dikke lagen stof. Alles moet van boven naar beneden worden schoongemaakt. Vogelpoep! Jakkes!

DU PRÉ: Pak de kostuums uit! Anders zitten ze vanavond vol kreukels. Spreid ze uit over de banken. De rekwisieten en de make-upspullen kunnen op de tafel. Daarna hangen we de gordijnen op. (*ziet het altaar op het verhoogde deel*) Daar! Daar spelen we. (*staand achter het altaar*) Het altaar is voor mij. Precies wat God nodig heeft.

ANTOINE: Ik dacht dat we ‘Ampi’ zouden spelen.

DU PRÉ: Nee! Elckerlijc! (*met een majestueus gebaar*) Deze plek is als geschapen voor Elckerlijc. Hoe zouden we trouwens Ampi moeten spelen zonder een ezel? Alle beesten in de wijde omtrek zijn half dood. Vel over been

ABEL: Het is maanden geleden, dat we Elckerlijc gespeeld hebben, meneer.

SALOMÉ: Maanden. Ik ken mijn tekst niet meer. Dat verwacht je toch zeker niet! En ik ga me niet belachelijk maken.

ANTOINE: (*terzijde*) Dat doe je toch wel, liefje.

SALOMÉ: Ik heb je wel gehoord. (*tegen Du Pré*) Hoorde je wat hij zei?

DU PRÉ: Hou in hemelsnaam op met dat gekibbel! Dat hangt me mijlen de keel uit! We moeten er hard tegenaan! (*tegen Salomé*) Hou op met dat gegrien! Wat zitten jullie daar nou allemaal? Heb je me niet gehoord? Aan het werk! (*de stoomtrein is niet langer meer te horen*)

SALOMÉ: (*schreeuwerig*) Waar is mijn klerenkist? Waar is die?

LENIE: Hier.

SALOMÉ: Nee niet die! Waar mijn kostuums in zitten. Waar is die?

ABEL: Misschien nog buiten.

SALOMÉ: (*gaat naar buiten en komt direct weer terug*) Nee! Hij is weg! Verdwenen!

DU PRÉ: Wind je niet op. Het is het einde van de wereld niet!

SALOMÉ: (*begint hysterisch te huilen*) Alles zit er in. De zijden kostuums van Miranda... de mantel van Julia... Nora’s lokken... (*nu in alle ernst snikkend*) Iphegenia...

DU PRÉ: Kom, kom liefje, stil maar. We krijgen hem heus wel terug. Vast en zeker.

ABEL: Misschien is hij in de trein blijven staan.

LENIE: Misschien staat hij nog op het station.

SALOMÉ: (*stampvoetend als een klein kind*) Ik wil hem terug! Ik wil hem terug! (*tegen Du Pré, wijzend op Antoine*) Stuur hem terug naar het station! Zeg dat hij hem gaat halen voor mij! Zeg dat hij dat moet doen! Nu meteen!

ANTOINE: Het vriest buiten! Alles is wit bevroren! (*terzijde*) Rot wijf!

SALOMÉ: (*helemaal opgefokt, bijna triomfantelijk*) En wat word ik dan

verondersteld te dragen in Elckerlijc vanavond? De kleding van de Schoonheid zit er ook in.

DU PRÉ: Maak je niet overstuur. We vinden wel iets voor je. Dat ding daar puilt uit van de kostuums.

SALOMÉ: Dat stelletje vodden en todden! Noem jij dat kostuums! Poetslappen, meer niet!

ANTOINE: (*hatelijk*) Stelt inderdaad niet veel voor. Te vies om aan te pakken. Eerlijk, ik begrijp niet hoe je kunt verwachten, dat we dat aantrekken.

DU PRÉ: Dwazen zijn jullie! Zien alleen maar uiterlijkheden! Ook al draagt een aap een gouden ring, hij is en blijft een lelijk ding. Een artiest, een echte artiest tovert met een veer, een kartonnen zwaard, met kapotte schoenen! In je rol kruipen! Je inleven! Ik blijf het zeggen, maar niemand van jullie luistert! Geen mens, die het begrijpt! (*schreeuwend*) Helemaal niemand! (*hij valt tegen de deur met zijn hoofd begraven in zijn arm*)

ANTOINE: (*heeft met hem te doen*) Toe, wind je alsjebliedt niet op. Is niet goed voor je. Kom. Kom nou. (*raakt Du Pré's schouder aan*)

DU PRÉ: Raak me niet aan! Adder! (*korte stilte. Strijkt vermoeid zijn hand over zijn ogen*) Ach, wat doet het ertoe! (*klapt in zijn handen*) Kom, we moeten aan het werk! We hebben geen tijd te verliezen! (*Lenie kreunt. Abel slaat zijn arm beschermend om haar schouders*)

DU PRÉ: Wat heeft ze nu weer?

ABEL: Met alle respect, meneer Du Pré, de laatste keer dat we wat gegeten hebben was gisterenmiddag.

DU PRÉ: Wat wil je daarmee zeggen?

ABEL: Dat we honger hebben, meneer Du Pré. Honger.

DU PRÉ: Kijk eens aan? Meneer heeft een keer Hamlet gespeeld, dus vindt hij dat hij ook wat mag zeggen!

SALOMÉ: (*gilt*) Daar, daar vliegt iets! Een vleermuis! Vleermuizen! Ben ik als de dood voor. Die vliegen in je haar en niemand krijgt ze er meer uit.

ANTOINE: Het is alleen maar een duif, schat. Vleermuizen vliegen niet bij daglicht. (*haalt een vieze zakdoek tevoorschijn*) En schijten ook niet op je kleren! (*wrijft de vogelpoep van zijn schouder*)

ABEL: Maar het is waar meneer Du Pré, drie maanden zijn we nu al bezig zonder enige betaling. Daar hoort u me niet over klagen, maar we moeten wel iets te eten hebben. Kijk maar naar Lenie, hoe slap en duizelig ze is van de honger.

SALOMÉ: Zo is het! Ik voel me ook helemaal niet goed. Ik heb vannacht geen oog dicht gedaan. Hoe zou dat ook kunnen in die stomme derdeklas rijtuigen. Lenie en ik zaten als haringen in een

ton tussen twee dikke wijven in rouwkleiding. Stonken een uur in de wind naar transpiratie en goedkoop parfum.

ANTOINE: Stokoud was die trein. En stopte bij elke melkbus of koe, die hij tegenkwam.

DU PRÉ: Weten jullie iets beters? De boel laten barsten? Bij het circus gaan? De lolbroek uithangen in een klucht? Ergens op een kantoor zitten? Portier worden?

ABEL: Nee. Dat bedoelen we niet, meneer.

DU PRÉ: Wat dan wel?

ABEL: Alleen maar in leven blijven, meneer.

DU PRÉ: (*sarcastisch*) Meer niet? Oh, neem me niet kwalijk. Ik begrijp het. Mevrouw moet moeder worden. Pappie is bezorgd. Alsjeblieft, bespaar me dat! Weet je het nou nog niet? Begrijp je het nog steeds niet? Acteren is honger lijden. Je rot werken. Afzien! Dat is een voorrecht. Of was je soms liever zo'n opgeblazen, zelfvoldane slapjanus? Ach! (*dan plotseling vriendelijk en kalm*) Maar wanhoop niet. Het zijn moeilijke, moeilijke tijden. (*met bezieling*) Maar vanaf vanavond gaat het beter. Dat voel ik. Hier, in deze stad, maken we een nieuwe start. Na vanavond wordt alles beslist anders. Geloof me. Vanavond spelen we voor een volle zaal.

ANTOINE: Waar moeten die mensen zitten?

DU PRÉ: Bemoei je er niet mee! Wat weet jij ervan? (*enthousiast*) Ze blijven gewoon staan. Net als verleden jaar. En geloof me! Morgen reizen we eerste klas! En dan gaan we naar een grote stad. Kroonstad of Bethlehem! En dan spelen we in een echt theater en trekken nieuwe acteurs aan! Dit wordt voor ons een nieuw begin!

SALOMÉ: (*opgewonden*) Met nieuwe kostuums!

DU PRÉ: Natuurlijk.

SALOMÉ: Van zijde en brokaat! Met veren!

DU PRÉ: Vanzelfsprekend!

ANTOINE: Dat heb je al zo vaak gezegd.

DU PRÉ: Maar deze keer is het anders!

ANTOINE: En als het niet zo is? Als er vanavond niemand komt?

DU PRÉ: Ik zou het niet weten! Dan maak ik er een eind aan! Maar zover komt het niet! Dat zul je zien! Alleen moeten we er nu wel flink tegenaan. Alles moet in orde. Dan zul je zien, dat het functioneert! Abel, Antoine, hang de gordijnen op! Lenie legt de rekwisieten klaar en Salomé de kostuums. (*Salomé begint te huilen*) Wat heb je?

SALOMÉ: Alles... alle rollen, die ik in mijn leven heb gespeeld, zaten in die kist.

DU PRÉ: (*sussend*) Rustig, schatje, we krijgen hem heus wel terug.

SALOMÉ: (*huilt tranen met tuiten*) Elke vrouw, die ik ben geweest.

(haalt haar neus op, wrijft langs haar neus) Al die jaren.... Mijn leven.... *(huilt alsof haar hart gebroken is)*

DU PRÉ: *(gaat vlak naast haar zitten, aait over haar haren)* Niet huilen. Arme lieve schat. *(haalt een vuile zakdoek tevoorschijn en dept haar tranen)* Toe liefje, niet huilen. Ik zorg er wel voor, dat alles goed komt. Heus. Zul je zien. Engeltje van me, al moet ik hem persoonlijk achterna reizen. Echt! Antoine, ga naar het station en kijk of hij daar is.

ANTOINE: Het is koud buiten.

DU PRÉ: Als je hard loopt, blijf je warm. Zover is het niet. Wat blijf je er nou staan? Schiet op! *(tegen Salomé)* Zie je nou? Hè? Droog je tranen.

ANTOINE: Altijd hetzelfde. Als zij iets wil, dan zal en moet het gebeuren. *(men hoort de koude, huilende wind)*

DU PRÉ: Ja, precies.

ANTOINE: En waarom ik? Ik krijg nooit een fatsoenlijke rol. Altijd hij. Waarom vraag je hem nou ook niet? *(wijst naar Abel)* Hij doet alles veel beter dan ik!

DU PRÉ: Niet alles! Niemand bedient mij beter op mijn wenken dan jij. Buigen en onderdanig zijn is je tweede natuur. Daar geniet je van! *(bulderend)* Schiet op, voordat ik kwaad word! *(Antoine aarzelt een ogenblik en gaat dan vlug naar buiten)*

DU PRÉ: *(schudt Salomé zachtjes heen en weer)* Zie je? 't Komt goed. *(Lenie huivert)*

ABEL: Wat is er? Is er iets mis?

LENIE: Dat huilen van de wind. Maakt me bang.

DU PRÉ: *(tegen Abel en Lenie)* Ja, tortelen doe je maar een andere keer. Er is werk aan de winkel. *(Lenie en Abel beginnen de rekwisieten uit te pakken)*

ABEL: We leggen ze maar op de tafel. *(begint ermee)* Wat was dat?

LENIE: Ik hoorde niets.

DU PRÉ: Die kleine handen van je zijn helemaal koud. *(hij blaast op Salomé's handen en wrijft ze in die van hem warm, zachtjes de "koude handjesaria" Che gelida manina uit La Bohème zingend, hij zingt het een beetje plagend en neuriet als hij de woorden niet meer weet. Lenie en Abel pakken uit. Du Pré wrijft Salomé's handen gaat door met zachtjes te zingen)*

ABEL: Toch hoor ik iets. Misschien probeert iemand binnen te komen.

SALOMÉ: Mijn voeten ook.

DU PRÉ: Lieverd. Die arme voetjes. *(met hoge stem)* arme... arme... arme voetjes. *(Abel loopt naar de deur, maakt hem open en kijkt naar buiten. Sluit de deur weer en gaat terug naar Lenie. Terwijl zij*

werken, doet Du Pré Salomé's kapotte schoenen uit en wrijft haar voeten)

LENIE: Kijk. *(een paar nogal verfromfaaide engelenvleugels eruit halend)* De ene vleugel is gebroken. *(nieuwsgierig)* Was daar iemand? Bij de deur?

ABEL: Nee. Die zullen we moeten maken. Hier, pak de kroon eens aan.

DU PRÉ: Gaat het al beter?

SALOMÉ: Ja, warme voetjes. *(de wind gaat liggen. Du Pré zit naast Salomé, zij leunt met haar hoofd tegen zijn schouder. Hij laat zijn kin op haar hoofd rusten)*

DU PRÉ: Ik ben moe en een beetje duizelig.

SALOMÉ: We hebben gewoon een beetje rust nodig, dan voelen we ons zo weer een stuk beter. Dat is alles, Noekie.

DU PRÉ: Je hebt gelijk. Even uitrusten.

LENIE: Er zit geen punt aan het zwaard.

ABEL: Was het enige wat we konden krijgen. *(er valt een korte stilte. Lenie kijkt naar Salomé en Du Pré, die met de ogen gesloten tegen elkaar aangeleund zitten. Abel en Lenie fluisteren bijna tegen elkaar om de slapenden niet te storen. Du Pré begint tijdens de volgende dialoog zachtjes te snurken)*

LENIE: Ja... zijn we weer terug in de stad waar alles is begonnen.

ABEL: Ja. Hier hebben we elkaar voor het eerst ontmoet.

LENIE: Ga je haar nog opzoeken?

ABEL: Wie?

LENIE: Je vrouw. Hier woont ze toch? Je bent toch getrouwd.

ABEL: Antoine natuurlijk. Waarom bemoeit hij zich niet met zijn eigen zaken?

LENIE: Waarom heb je mij dat zelf niet verteld? Waarom niet? *(Abel wendt zijn hoofd af)* Je zei dat je van me hield.

ABEL: Doe ik ook.

LENIE: Voor eeuwig en altijd.

ABEL: Ja.

LENIE: Ik geloof je niet meer.

ABEL: Het is waar. Dat is wel waar. Je weet dat het waar is.

LENIE: *(pakt Abel's hand en drukt hem tegen haar buik)* Dit is jouw kind. Van jou en van mij. Je hebt gezegd dat je alles zou regelen. Dat heb je beloofd. Ik wil jouw vrouw zijn, Abel, maar zo kan het niet.

ABEL: Weet ik.

LENIE: Waarom heb je mij dat dan nooit verteld? Je hebt alsmaar het uitgesteld en uitgesteld. "Niet het goede moment", dan was het weer "niet genoeg tijd". Maar nu snap ik waarom. Je bent haar man. Je

hoort bij haar. (*Abel geeft geen antwoord*) Is dat zo? Wil je haar en mij niet?

ABEL: Nee! Geen sprake van!

LENIE: Dan moet je naar haar toe gaan. En het haar vertellen.

ABEL: (*angstig*) Kan ik niet!

LENIE: Waarom niet?

ABEL: Omdat ik bang ben voor haar.

LENIE: Bang? Waarom?

ABEL: Je kent haar niet! Ik kan niet naar haar toe! Dan gebeurt er ik weet niet wat! Het is een verschrikkelijke vrouw.

LENIE: Waarom ben je dan met haar getrouwd?

ABEL: Ik ben niet met haar getrouwd. Ik heb mijzelf aan haar verkocht.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto